

og min Hensigt dermed har ene og alene været den at frigøre mig for Medansvar, navnlig med Hensyn til Afskedigelsesretten, og jeg vilde nødigst af alt have, at mine Udtalelser skulde opfattes som en Bebrejdelse enten til den højtærede Minister eller til Udvalget. Jeg føler mig fuldt overbevist om, at Udvalgets Medlemmer efter bedste Skøn have søgt at løse dette meget vanskelige Spørgsmaal saa godt, de have kunnet, og have søgt at dele Sol og Vind saalige, som det efter deres Skøn og Overbevisning var muligt. Der bliver altsaa kun dette tilbage for mig at udtale, at min Overbevisning ikke falder sammen med de ærede Medlemmers, og i saadanne store Spørgsmaal, hvor det drejer sig om en Mands hele Livsstilling og hele økonomiske Velfærd, tror jeg ikke, det er raadeligt for nogen at handle hverken mod sin Overbevisning eller mod sin Samvittighed. Jeg ønsker, at det skal staa klart baade for mine egne Partifæller og alle andre, at jeg bebrejder dem intet som helst, fordi de have stillet dette Forslag. Men til det ærede Medlem for Skælskør (R. Andersen) vil jeg dog gerne gøre en ganske kort Bemærkning. Han udtalte nemlig, at Afgørelsen nu er lagt i Forældrenes Haand. Det er netop det, den ikke er; det er en af de Indvendinger, jeg har at gøre, og som jeg allerede har fremhævet imod Affattelsen, saaledes som den er, at man, i Stedet for at lægge Afgørelsen i Skoledistriktets Beboeres eller Forældrenes Haand, har lagt den over i de to kommunale Myndigheders Haand. Men der kan være et meget langt Spring derimellem. Og naar det ærede Medlem udtalte, at hans Ideal var at lægge Ansvaret og Myndigheden saa helt og holdent over i Forældrenes Hænder som muligt, deler jeg fuldstændig hans Betragtning i denne Henseende. Jeg ønsker ogsaa, saa vidt som Forholdene tillade det, at lægge Ansvaret over i Forældrenes Hænder, det er Forældrene, som have det af Naturen, det er dem, som ere nærmest til at bære det. Og derfor er det, jeg ønsker, at man skulde have begyndt fra den anden Ende, søgt at forandre Kaldsmaaden, saaledes at man fuldstændig havde lagt denne Kaldelse eller Udnævnelse i Skoledistriktets Beboeres Hænder. Jeg tror, at man der ved vilde have fjernet mange af disse Uoverensstemmelser, der efterhaanden komme op imellem Lærerne og Hjemmene.

Saa nævnede det ærede Medlem et

Par Tilfælde, hvor fuldstændig uduelige Lærere vare blevne siddende i 30—50 Aar. Dette forstaaer jeg ikke, jeg mener, at den Lov, vi have, hjemler Ret til at blive en saadan fuldstændig uduelig Lærer kvit; hvis han ikke bliver fjernet, mener jeg, at det enten er, fordi Kommunalbestyrelsen har forsømt at bruge sin Ret til Indstilling, eller ogsaa, at Ministeren ikke har benyttet sin Ret til Afskedigelse. Jeg mener, at hverken en Provst eller en Præst kan forhindre det; hvis det er Tilfældet, har jeg fuldstændig misforstaaet § 18.

Saa kommer jeg til et enkelt Forslag med Hensyn til Lærerinderne. Den højtærede Minister udtalte i sin Replik til mig i Gaar, at det var Tvivl underkastet, om Forskolelærerinderne vare pligtige til at undervise i Haandgerning i Hovedskolen. Jeg har ikke før vidst noget om denne Tvivl, og det glæder mig, at Spørgsmaalet er kommet frem, men hvad der er en Kendsgerning — det fremhævede jeg ogsaa i Gaar —, er dette, at Forskolelærerinderne lige saa godt som de eksaminerede Lærerinder lige til 1904 underviste gratis i Haandgerning i Hovedskolerne, og at det først var ved Loven af 1904, at man satte Skel mellem disse Lærerinder, idet man da gav Forskolelærerinderne en Ekstrabetaling, fordi de gave denne Haandgerningsundervisning i Hovedskolen, medens de eksaminerede Lærerinder ikke fik noget, og de faa heller ikke noget endnu. Det synes mig at være Uret, at naar to Lærerinder udføre det selv samme Arbejde, den ene saa skal have Betaling derfor, medens den anden skal gøre det gratis. Det samme gælder egentlig, naar der nu er Tale om at indskrænke Timetallet for Børnene i Forskolen. Jeg er der enig med det ærede Medlem for Assens (Berntsen). Man kan efter min Overbevisning meget vel indskrænke Timetallet for disse Smaabørn mellem 6 og 9 Aar, navnlig da for Børnene mellem 6 og 7 Aar. Disse Børn have mere end nok af Skolegang, naar de faa 4 Timer i Stedet for 6. Saa kan man benytte de andre 2 Timer til Haandgerning. Det kan man gøre uden Skade for Opdragelsen og Undervisningen af vore Børn. Men naar en eksamineret Lærerinde ogsaa kun underviser Smaabørn fra 6—9 Aar, hvad mange eksaminerede Lærerinder gøre, idet disse mange Steder have de to nederste Klasser, medens Førstelæreren eller Enelæreren, hvad man nu vil kalde ham, har de to øverste Klasser, saa synes jeg, at Timetallet lige saa godt maatte